

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عنوان مقاله: درگیری در کودکان

مجموع آموزشی آئین روشن

کودکان به طور طبیعی و غریزی با یکدیگر درگیر می شوند. این رفتار طبیعی تمام موجودات زنده و بخصوص انسان است. درگیری های کودکان راهی است برای ارتباط و تمرینی است برای زندگی اجتماعی. درگیری های کودکان عمدتاً بازی آن هاست. کودکان همه جهان از اولین سال های زندگی نمونه های متنوعی از درگیری را مناسب سن، توانایی و فرهنگ جامعه ی خود تجربه می کنند. برخی از این تجربه ها در بازی های هر قوم یا اجتماع شکل می گیرد. این بازی ها گاه شکل رسمی به خود می گیرد. مانند کشتی، زورآزمایی، و بسیار دیگر. اما در بیشتر مواقع غیر رسمی در بازی های دو نفره یا گروهی کودکان به طور مستمر حضور دارد.

درگیری کودکان به صورت لفظی یا بدنی، با ابزار یا بدون ابزار می باشد. انواع بازی های گرگم به هوا، قایم باشک، شیطان فرشته، چوب بازی، نون بیار کباب بیر، مشت اندازی، و صدها بازی دیگر نمونه های بازی های درگیری کم و بیش نظام دار و با قاعده هستند. اما وقتی درگیری کودکان به توهین یا بی حرمتی می انجامد مداخله بزرگترها یا خود کودکان را می طلبد. این مداخله به ظرافت های تدبیر بزرگترها نیازمند است، تا نه کودکان را متکی به قدرت بزرگترها کند و نه اجازه ترویج رفتار نامناسب را سبب شود.

تدبیر در مداخله در درگیری های کودکان

ابتدا باید به موضوع درگیری با مشاهده دقیق و پرسش از خود کودکان درگیر و کودکان حاضر پرداخت. پرسش اینکه چه شده؟ این پرسش کودکان و خود ما را درگیر شنیدن و شرح واقعه خواهد کرد. سوالی که برای حل هر مسله ای ضروری است. فرصت دهیم که همه حاضرین و بخصوص کودکان درگیر شرح دهند که چه شده است.

گام دوم پیدا کردن علت درگیری است. چرا؟ هر کدام از طرفین درگیری دلایلی برای بروز درگیری شان دارند. طبیعی است که هر کدام خود را محق بدانند، اما باید فرصتی فراهم آورد که حرف های یکدیگر را بشنوند. چه بسا که بسیاری درگیری ها حتی بین بزرگترها و حتی بین اقوام و دولت ها از همین طریق حل شده است. اما همیشه هم کار به همین جا ختم نمی شود.

گام سوم پیدا کردن راه حل است. چه کار کنیم؟

هیچ مشکلی نیست که راه حل نداشته باشد، چه خواسته که این درگیری های بازی گونه ساده کودکانه باشد. بهترین راه حل را معمولاً خود کودکان می دهند. باید صبورانه گوش داد راه حل ها را با خودشان بررسی کرد. فقط گاهی لازم می شود که ما بین راه حل ها یکی را تایید کنیم. یا تکمیل کنیم و در صورت توافق طرفین، اجرا کنیم.

تقریباً همیشه این مسیر موفق است مگر آنکه ما بزرگترها با شیوه های مداخله، یا آموزش های غلط خود سدی در راه یابی کودکان به وجود آورده باشیم. یکی از این مانع ها در نظام آموزشی شکل گرفته است. سیستم آموزشی که مسأله را خودش طرح می کند، راه حل را هم خودش می گوید، و هیچ ابتکار عملی را نمی پذیرد، و حق اشتباه کردن را از مخاطب

می گیرد و هر تجربه متفاوت و هر اشتباه را مجازات می کند ، آدم های فلج عاطفی را بوجود می آورد که از پیدا کردن راه حل های متنوع عاجز هستند .

علت دیگر مداخله های بزرگترهاست که یا به دلیل نگرانی های شان از آسیب دیدن کودکان ، یا نگرانی از این که بچه پرخاشگر شود ، یا نگرانی از این که توسری خور بار بیاید ، و درمجموع به توانایی های کودکان باور ندارند .خود را عقل کل می دانند .خود را با تجربه می دانند . می خواهند تجربه خود را حاضر و آماده به کودک عرضه کنند . و در نهایت چند راه حل دارند . دعوا نکنید کار بدی است .اگر تو را زدند تو هم پس بزن و در بیشتر موارد توصیه این که همدیگر را ببوسید و از هم معذرت بخواهید ، بدون اینکه کودکان حرف هم را شنیده باشند ،بدون اینکه متوجه شده باشند می شود اختلاف نظر داشت و بدون اینکه راه حل شخصی شان را ارایه کرده باشند .

ما در آئین روشن معتقدیم : کودکان حق دارند اختلاف نظر داشته باشند ، حق دارند بر سر مسایل شان با هم درگیر شوند ، حق دارند اشتباه کنند ، حق دارند نظر بدهند ، حق دارند راه حل های ویژه خودشان را مطرح کنند ، حق دارند در مورد راه حل های دیگران و ما اظهار عقیده کنند ، حق دارند بعضی را کمتر یا بیشتر دوست داشته باشند ، حق دارند کس یا کاری یا چیزی را اصلا دوست نداشته باشند ،....

اما محدودیت هم داریم : حق ندارند به کسی آسیب برسانند ،توهین و تحقیر و بی حرمتی را مجاز نمی شناسیم .

اما تلاش می کنیم کودکان را نسبت به نظرات مان به مرور آگاه کنیم ،به آنها فرصت دهیم تا طی بحث و گفتگو به دلایل ما پی

ببرند

معتقدیم که همه ی کودکان توانایی این را دارند که در یافتن راه حل های متنوع مناسب سن و توانایی های شان مبتکر باشند .

معتقدیم که بهترین راه حل ها در اختیار آن هاست . ما باید صبور باشیم ،زود قضاوت نکنیم ، زیاد دخالت نکنیم ،بدانیم که مشکلات کودکان چه طبیعی سن شان باشد ،چه ناشی از مشکلات خانوادگی باشد ، وچه به ویژگی های فردی شان بستگی داشته باشد ، یک شبه حل نخواهد شد و به صبوری و دانش و تدبیر نیاز دارد و دقیق باشیم و بسیار متوجه خطرات باشیم .

(بر گرفته از سایت بادبادک)